GIMNASTICA MASCULINĂ ÎN FAȚA UNUI EXAMEN HOTĂRÎTOR

Gimnastica masculină românească se află din nou în fața unui examen hotărîtor, examen care trebuie să-i ateste valoarea competițională, să-i stabilească locul în ierarhia mondială. Este vorba, desigur, de Jocurile Olimpice de la Moscova, obiectiv prioritar al anului 1980. Am numit decisiv examenul olimpic din acest an pentru că, ajunsă la o maturitate competițională ridicată, omogenizată de-a lungul multor întreceri de anvergură, **echipa reprezentativă masculină a țării noastre își propune, pentru luna iulie, clasarea printre primele șase selecționate ale lumii.** Un obiectiv justificat, în mare măsură, de valoarea atinsă în ultimii ani de gimnaștii noștri fruntași și, deopotrivă, de dorința lor de autodepășire și de obținere a unor rezultate prestigioase pentru școala românească de gimnastică.

Despre modul cum este pregătit concursul de la Moscova, despre șansele pe care le au sportivii noștri la Jocurile Olimpice, despre unele din problemele de bază ale gimnasticii masculine românești, iată cîteva opinii și aprecieri – în pagina de față.

STĂ ÎN PUTERILE NOASTRE SĂ NE ATINGEM ȚELURILE

ne declară Dan Grecu, Kurt Szilier și Ion Checiches

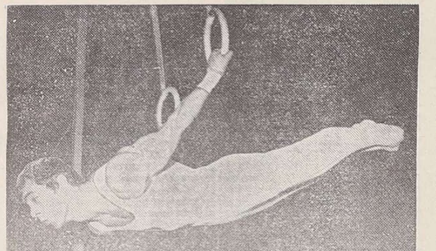

În ultimii 7 ani, Dan Grecu s-a impus constant la inele, probă în care a fost campion mondial, european, campion mondial universitar și medaliat olimpic

I-am solicitat să-și spună părerea în legătură cu șansele pe care le au la viitoarea Olimpiadă, cu ceea ce trebuie făcut ca echipa noastră reprezentativă să se situeze pe un loc fruntaș, pe trei dintre gimnaștii care vor duce, probabil, greul la viitoarele întreceri olimpice.

DAN GRECU : *„Dacă ne vom îmbunătăți considerabil exercițiile impuse și vom putea alcătui o selecționată omogenă valoric la liber alese, atunci va fi posibil să ne atingem obiectivul propus, clasarea printre primele șase echipe ale lumii. Specializarea noastră la inele este un lucru cunoscut și apreciat ca atare pe plan mondial. Este necesar ca toți componenții formației noastre să aibă exerciții valoroase la acest aparat, pentru că astfel ne vom spori șansele la cîștigarea de medalii în finală a acestei probe. În plus, consider că trebuie atacate cu incredere și curaj și alte probe în care băieții noștri au șanse de a se clasifica pe poziții fruntașe. În ce mă privește, voi lupta pentru medalia de aur la inele, pentru că întrecerile de la Fort Worth mi-au arătat că am dreptul să mă număr printre cei mai buni gimnaști ai lumii la inele. Mă pregătesc, ca atare, cu toată seriozitatea pentru aceasta".*

KURT SZILIER : *„Aștept clasări de a ne pregăti astfel încît să nu mai rătăm nici un exercițiu, așa cum s-a întîmplat, din păcate, la competiții anterioare. Cred că acesta este micul... secret al bunei mele clasări a echipei noastre la viitoarea Olimpiadă. Personal, mă pregătesc pentru o bună clasare generală și, deopotrivă, finișez calificarea pentru finale la unele dintre probele în care și pînă acum am dovedit că am atins un bun nivel valoric, competitiv pe plan internațional. Am șanse, mai aleș, la cal, paralele și bară".*

ION CHECICHES : *„Mă pregătesc asiduu, pentru ca la Moscova să-mi mai ridic calificarea în finale, cum mi s-a întîmplat la Fort Worth, anul trecut. Mă voi pregăti pentru toate probele, dar voi insista la antrenamente mai ales pe acele aparate în care am cele mai mari șanse. Echipa noastră trebuie să dea dovadă de mai multă incredere în posibilitățile sale și să lupte cu toată forța pentru o bună clasare în ierarhia internațională".*

ÎN CE STADIU SE AFLĂ PREGĂTIRILE LOTULUI REPREZENTATIV, CARE SÎNT OBIECTIVELE PENTRU ETAPA URMĂTOARE?

Masă rotundă

După campionatele mondiale de la Fort Worth – Dallas, pe baza concluziilor trase în urma analizei evoluției echipei noastre masculine, a fost alcătuit un colectiv de patru tehnicieni care să se ocupe de planificarea și desfășurarea antrenamentelor lotului olimpic, în vederea participării la J.O. de la Moscova : **Adrian Stoica** – antrenor coordonator, **Gheorghe Condovici** și **Vasile Coșariu** – antrenori, **Iosif Hidi** – metodist. Acestor specialiști le-am adresat două întrebări :

1. Considerați că poate fi îmbunătățită poziția pe care o deține în prezent echipa noastră masculină în ierarhia mondială ?

2. În ce stadiu se află pregătirile și ce trebuie să se întreprindă în continuare pentru o evoluție bună la Jocurile Olimpice ?

Cum la prima întrebare toți cei solicitați au răspuns afirmativ, subliniindu-se că la Moscova gimnaștii noștri se pot situa pe unul din primele locuri, ale căror semnificații pe echipe, redăm mai jos opiniile legate de unele probleme de actualitate și, în egală măsură, comparativ cu alți ani, și sînt multumiți de nivelul la care se prezintă toți componenții lotului. Am lucrat foarte mult exercițiile impuse, cu serioase cîștiguri la nivelul lor tehnic, iar fiecare gimnast a avut sarcina să introducă elemente noi, de mare dificultate și spectaculozitate în compoziția exercițiilor liber alese. Sperăm ca apropiatele campionate internaționale ale țării noastre, cu prima apariție publică a lotului nostru, să ne ofere prilejul prezentării unora din elementele pe care le pregătim. Ne străduim ca Kurt Szilier să cîștige mai multă încredere în forțele proprii, pentru a-și valorifica integral șansele mari pe care le are de a fi prezent în lupta pentru medalii.

GHEORGHE CONDOVICI : Avem patru gimnaști – Dan Grecu, Ion Checiches, Kurt Szilier, Aurelian Georgescu – care asigură un solid evantai de bază al viitoarei noastre reprezentative. Acești sportivi pot figura oricînd într-o finală olimpică și depinde în mare măsură de ei ca această posibilitate să se transforme în realitate. După opinia mea, în etapa următoare efectivul nostru trebuie să se concentreze asupra a două aspecte fundamentale : siguranța în execuție și asimilarea elementelor noi, introduse recent în exercițiile gimnastilor. Federația ar trebui să urmărească mai îndeaproape desfășurarea planurilor stabilite și să intervină cu mai multă operativitate la îmbunătățirea unor dificultăți care survin uneori în privința asistenței medicale sau a dării cu aparatele necesare. Și cîteva, de asemenea, că pentru prima oară lotul ar avea nevoie de un stagiu de pregătire în altă localitate, pentru eliminarea monotoniei care poate să apară cu ușurință în cursul mereu în aceeași sală.

VASILE COȘARIU : Amintindu-mi de evoluția echipei noastre la campionatele mondiale de anul trecut, cred că nu trebuie neglijat nici un detaliu care ar putea duce la timbrarea substanțială a exercițiilor impuse. Doar două reclami au lipsit astfel pentru a ne afla în prima grupă valorică la exercițiile liber alese, situație în care cu siguranță am fi putut impune echipei o valoare deosebită este cea a cătălistului Ion Birlădeanu. Chiar dacă un Patzaichin sau un Diba nu se nasc în fiecare zi, și chiar dacă nădăjduim ca Birlădeanu să se afirme la Moscova așa cum a făcut-o Diba la Montreal, nu ne pare prea puțin ca într-un interval de patru ani să cîștigăm o singură nouă certitudine. Sport de uzură, de efort fizic intens, calacul-canoea respinge, în general, carierele longevive. Patzaichin este o excepție nu numai la noi, ci pentru întreaga lume a acestui sport. Foarte puțini dintre adversarii pe care sportivii noștri i-au întîlnit în 1976 pe canalul de la Nôtre Dame vor fi prezenți și la Krylatskoe (efectiv și cîteva valori de excepție, sportivi care în 1976 erau foarte tineri). Chiar în loturile alinîate în vara trecută la Duisburg de echipele U.R.S.S., R.D.G., Germaniei și Ungariei — adică forțele cu care ne aflăm în luptă directă pentru supremație — numărul olimpicilor era foarte mic. Vladimir Parfinovici, Peter Hempel, Luben Lubenov, Roswitha Eberl, ...atru a cîta cîteva dintre cele mai semnificative nume, sînt aparițiii ale cîtorva olimpice care se va încheia la Krilatskoe. Schimbările sînt firești, valorile noi s-au impus — întîi pe plan local — în luptă directă cu cele vechi, le-au luat locul. Noi așteptăm victorii și medalii tot de la Patzaichin (chiar dacă marele campion l-a luat alături pe Căpuștaș), de la Diba (sperînd în revenirea lui), de la Gheorghe Simionov (care l-a întrecut pe Dănilov în cele trei probe ale său Toma). Și de la Birlădeanu...

Foarte că în lunile viitoare tinerii intrați în ultimii 2–3 ani pe poziția lotului — Elisabeta Bădeanu, Nastasia Buru, Tecla Borcănea, Marian Ciobanu, Anghel Coman, Marian Dincu, Alexandru Giura, Ion Geantă, Gheorghe Tîlvescu, Dobre Nenciu — vor face un mare salt calitativ și vor deveni un important factor în competiția viitoarea olimpică, ci și autentici purtători ai speranțelor pentru... poimîine. Poate... Cert este însă că, pînă acum, adică cînd mai vedetele noastre reprezentanți ai tinerei generații, nu s-au impus în fața vechilor titulari. Și este foarte bine ca tul de greu de crezut că o vor putea face în cele cîteva luni care ne mai rămîn pînă la ora startului olimpic. De ce ?

Este suficient să privim puțin în urmă, la rezultatele pe care sportivii citați mai sus — care sînt, la urma urmei, cele mai buni reprezentanți ai generațiilor trecute respective — le-au obținut în vremea junioratului în cele mai importante competiții ale categoriilor de virstă. În cele două campionate europene de juniori desfășurate în 1977 (Vichy) și 1978 (Tampere) calicușii și canoiștii noștri au cîștigat doar patru medalii — una de argint și trei de bronz. Coborînd în timp, putem vedea că în 1975 (Albano) sau 1973 (Wakso) rezultele au fost la fel de sărace. Pentru a afla ultima victorie românească de la J.M. de juniori trebuie să coborîm pînă în... 1971 (Snagov). În tradiționalele concursuri Prietenia performanțele noastre se situează, și nu de azi — de ieri, la o cotă nesatisfăcătoare. La fel în întîlnirile bilaterale cu formațiile Poloniei, Ungariei și R.D. Germane, unde victoriile sînt foarte rare, se cîștigă cedînd sistematic, dea nu este la nivelul valorilor și pretențiilor față de acest sport. Cu eforturi nu prea mari, dar cu bunăvoință, cu dorința de a lupta într-adevăr, urmînd în sprijinirea acestui sport care ne-a adus atîtea satisfacții se pot crea condițiile minimale de practicare a calicului și canoei, se poate lărgi baza de care, iată, virful are imperioasă nevoie !

Vladimir MORARU

Un sprijin substanțial, o bază de masă largă- condiții pentru performanțele viitoare

Cauză a slabei afluențe spre lotul mare, fragilitatea cronică a „schimbului de mîine" este, în seleasă timp, efect al unor slăbiciuni și deficiențe ale activității interne. Cu cei peste 1 800 de sportivi legitimați (inglobînd toate categoriile de virstă și clasificare) calicul-canoea este departe de a avea o bază (cît de cît) de masă. Lipsa unei mase indestulătoare de practicanți nu poate asigura secții valoroase și nici o concurență internă puternică, din care să răsară adevăratele valori. Cu excepția Tulcei (prin meritele pasionatului Igor Lipățit) aportul celorlalte orașe și secții este insuficient, calitativ și cantitativ. Orice s-ar spune, performanțele de rezonanță ale caiacilștior și canoiștilor noștri se datorează unei munci de laborator, făcută a fi în concordanță cu dezvoltarea reală a acestui sport pe plan intern.

Cauzele acestei stări de lucruri pot fi aflate atît în activitatea federației, cît și în cea a organelor sportive locale, a facultăților cu atribuții în domeniul educației fizice și sportului, a tehnicienilor din secții. Grijulie cu îndeplinirea obiectivelor de moment — e legitim ca ele să fie importante —, federația a pierdut din vedere, o bună bucată de vreme, elaborarea unei perspective și măsurile pentru asigurarea îndeplinirii lor. Problema selecției a fost neglijată atît de-a lungul, de federație, și implicit de către tehnicieni, și abia după Jocurile Olimpice de la Montreal ca a fost acestă acolo unde însemnătatea ei o îndruiteste să stea — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației). Vastele proporții ale dezechilibrului dintre titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru crestere generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației). Vastele proporții ale dezechilibrului dintre titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru creșterea generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației). Vastele proporții ale dezechilibrului dintre titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru creșterea generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației).

Peisajele „SCHIMBULUI DE MÎINE"

Trecuse doar un an de la înființare, perioadă care a fost folosită pentru a se amenaja 17 terenuri de sport, pentru a începe să se contureze ceea ce este azi Tenis Club București : o unitate care se situează printre cele mai compartimentele, veniturile anuale find astfel chibzuite, încît să ajungă și pentru cheltuielile impuse de activitatea de performanță. Sumele provin din cotizațiile membrilor, din contribuția celor peste 200 de abonați ai clubului, cu alte cuvinte din prestările efectuate către populație. Cu timpul, baza materială a clubului a crescut considerabil. Sînt acum terenuri de fotbal, de tenis, vestiare, s-au confecționat cușete pentru echipamenți, s-au asfaltat aleile interioare etc.

În sfîrșit, se putea trece la zidirea performanței. La început, doi antrenori prieteni. Vasile Șerester și Alexandru Burcea (acesta din urmă are meritul de a-i fi descoperit pe Ilie Năstase, I. Hnat, I. Darie și D. Caragață) au inițiat o acțiune de selecție prin școlile învecinate, punînd bazele unei echipe de copii. Formații cu pasiune și profesionalitate, foști copii au devenit campioni ai țării. Apoi soarta conducerii de performanță la Tenis Club București a fost preluată de un tehnician de marcă, antrenorul emerit Tudorel Bădin, ajutat de Gheorghe Chitan (pentru perfecționarea copiilor) și Virgil Roșioru (pentru inițiere). Azi, după șapte ani, clubul este prosper din multe puncte de vedere. În ceea ce privește performanța, în general, nu se mai poate vorbi despre tensiuni românești, ca și despre cei de categorie de vîrstă. Și aici la T.C.B. Aceasta pentru simplul motiv că reprezentanți ai clubului au cîștigat în 1979 — pentru a nu ne referi la trecutul mai îndepărtat — mai multe titluri de campioni ai țării : Ilie Năstase (la simplu și dublu), Adriana Marcu (la simplu, dublu și dublu mixt, Andrei Mîrza și altii). În plus, echipa de juniori a clubului deține titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru creșterea generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației).

Așa arată zona terenurilor de la Tenis Club București înaintea unui concurs de selecție...

Foto : Dragoș NEAGU

În obiectiv – eficiența cluburilor sportive

T.C.B. SAU DE LA PLEZIRISM LA PERFORMANȚĂ

Cu șapte ani în urmă, cînd se înființa lîngă Opera Română, pe locul fostului club „Dohertyi" — Tenis Club București, ideea inițială a fost de a crea condiții de joc în acest leagăn al „sportului alb» din Capitală, celor care doreau să-și petrecă în mod plăcut și util timpul liber. Venit la conducerea clubului, cu bun gospodar, Ilie Turcu a intuit că o astfel de unitate (dealtfel singurul club de tenis din țară) nu se poate limita la activitatea tenistică de plezirism. „Fără a-i neglija pe amatorii de a-i face tenis după orele de muncă — ne spune președintele clubului, Ilie Turcu — ne-am gîndit că ar trebui făcut ceva și pentru formarea unor performeri pe terenurile noastre. Așa s-a născut ideea coroborării celor două părți distincte de activitate, cea de masă și cea de performanță, una venind în sprijinul celeilalte".

Pînă la Jocurile Olimpice de la Moscova au rămas mai puțin de patru luni ! O perioadă extrem de scurtă pentru reorganizări și restructurări de exerciții, dar suficient de lungă pentru retușuri și finisări, pentru punerea la punct a tuturor detaliilor care ar putea, într-o mai mică sau mai mare măsură, să concure la realizarea unei pregătiri corespunzătoare în vederea principalului examen internațional al acestui an.

Desigur, concurența la virf este astăzi foarte puternică, în unele țări s-au înregistrat în ultimii ani progrese remarcabile și ar fi exagerat să pretindem reprezentativei noastre să aspire la podiumul olimpic. Echipele U.R.S.S., Japoniei și R.D. Germane au atins un asemenea nivel încît este greu să fie întrecute. În imediata lor apropiere se află selecționatele S.U.A. și R.P. Chineze, care s-au remarcat, cu deosebire, la „mondialele" de la Fort Worth. Pentru locul 6, gimnaștii români trebuie să se întrecă cu cei din Ungaria și R.F. Germania și vor putea învinge echipele acestor țări numai printr-o evoluție fără fisuri, situație în care un accent deosebit trebuie să se pună, mai ales, pe valorificarea integrală a șanselor pe aparate.

Grupaj realizat de Constantin MĂCOVEI

Prin cel mai autorizat reprezentant al său, Dan Grecu, gimnastica masculină românească s-a impus atenției opiniei publice sportive internaționale la inele, aparat la care, începînd din anul 1973, gimnaștii români au cîștigat medalii de aur, argint și bronz. Colectivul de antrenori de la lotul nostru olimpic trebuie să ia toate măsurile care se impun pentru ca și la Moscova să se continue frumoasa tradiție a gimnasticii masculine românești. Nu numai Dan Grecu, ci și toată echipa noastră va trebui să fie foarte bine pregătită la acest aparat. De asemenea, în raport cu profilarea gimnaștilor din alte țări pe unele probe, va trebui să fie analizate cu grijă și atenție și posibilele modificări ce se vor aduce la aceste probe, de asemenea, de către cei mai buni gimnaști ai lumii, pentru a-și adapta corespunzător pregătirea.

Desigur, concurența la virf este astăzi foarte puternică, în unele țări s-au înregistrat în ultimii ani progrese remarcabile și ar fi exagerat să pretindem reprezentativei noastre să aspire la podiumul olimpic. Echipele U.R.S.S., Japoniei și R.D. Germane au atins un asemenea nivel încît este greu să fie întrecute. În imediata lor apropiere se află selecționatele S.U.A. și R.P. Chineze, care s-au remarcat, cu deosebire, la „mondialele" de la Fort Worth. Pentru locul 6, gimnaștii români trebuie să se întrecă cu cei din Ungaria și R.F. Germania și vor putea învinge echipele acestor țări numai printr-o evoluție fără fisuri, situație în care un accent deosebit trebuie să se pună, mai ales, pe valorificarea integrală a șanselor pe aparate.

DEPISTAREA ȘI FORMAREA UNOR TINERI VALOROȘI, DE NIVEL INTERNAȚIONAL, SARCINĂ DE STRINGENTĂ ACTUALITATE

Echipa reprezentativă masculină a țării noastre, așa cum se contureză ea acum — pe baza testelor de verificare și de selecție care au loc cu regularitate în cursul lotului olimpic și a valorii intrinsece a celor mai buni sportivi de care dispunem la această oră — prezintă cîteva particularități care se cer a fi menționate. Primul fapt șesizabil chiar de la primul contact cu aceștia este că în fruntea selecționatei noastre se află un sportiv care și-a dovedit cu prisosință clasa ridicată, cîștigînd medalii de aur, argint și bronz în toate marile competiții organizate de Federația internațională — Jocuri Olimpice, campionate mondiale, campionate europene, Jocuri mondiale universitare. Sint, iată, zece ani de cînd cronicile consemnează debutul acestui sportiv în echipa națională. Este, desigur, vorba de **Dan Grecu**, a cărui longevitate sportivă și ale cărui performanțe stîrnesc admirație în întreaga lume. La virsta de 30 de ani, multiplul nostru campion rămîne, în continuare, liderul echipei, cel de la care se așteaptă, în primul rînd, cîștigarea de medalii la Olimpiada '80. Să mai adăugăm și prezența în echipa națională a lui **Nicolae Oprescu** (din 1972), **Mihai Borș** (din 1974), **Sorin Cepoi** și **Ion Checiches** (din 1976), sportivi care aspiră și în prezent cu șanse îndreptățite la selecția în șextetul pe care îl vom alinia la Jocurile Olimpice de la Moscova și vom înțelege prea bine că ne aflăm în fața unei formații mature, cu o bogată experiență competițională, dar și uzată în grele și multe întreceri de anvergură.

În modul cel mai elocvent, **această situație oglindește neajunsuri serioase la nivelul cluburilor fruntașe în direcția selecțiării și pregătirii metodice a unor tineri gimnaști valoroși**, cu un înalt nivel de măiestrie sportivă, care să poată face față exigențelor mereu sporite ale marilor concursuri internaționale și care să asigure, într-un flux continuu, primenirea rîndurilor echipei reprezentative a țării. Firește, pentru apropiatul mare examen nu mai este posibil să se opereze acum modificări structurale în componența echipei. Dar, este absolut necesar ca federația noastră de specialiate, în strînsă colaborare cu cluburile din Capitală și din țară, să acționeze cu mai multă eficiență și hotărîre în direcția asigurării cadrelor de miine ale gimnasticii noastre masculine, a căror lipsă este acum resimțită mai mult decît oricînd.

Curba sinuoasă a echipei noastre masculine în ierarhia marilor competiții organizate în ultimul deceniu pierderea continuă de „altitudine" în ultimii ani (1970 — locul 8 la campionatele mondiale de la Liubliana, 1972 — locul 7 la Jocurile Olimpice de la München, 1974 — locul 6 la campionatele mondiale de la Varna, 1976 — locul 6 la Jocurile Olimpice de la Montreal, 1978 — locul 7 la campionatele mondiale de la Strasbourg, 1979 — locul 8 la campionatele mondiale de la Fort Worth) indică, fără putință de tăgadă, concurența din ce în ce mai aprigă la nivelul elitei mondiale și olimpice, situație care impune o maximă responsabilitate în abordarea pregătirilor pentru apropiatele întreceri olimpice, atît din partea antrenorilor, cît și a sportivilor înșiși, care trebuie să fie mai mult decît oricînd pătrunși de marea cinste și răspundere pe care o au astăzi cînd îmbracă tricourile cu tricolor și luptă pentru prestigiul internațional al României socialiste.

Citiți în pagina următoare :
• Cum se pregătesc gimnaștii noștri pentru Olimpiadă
• Ce spun antrenorii despre șansele echipei noastre masculine
• Cum se pregătesc gimnastele pentru Olimpiadă

A SECAT REZERVORUL DE TALENTE AL CAIACULUI ȘI CANOEI ?!...

Un sprijin substanțial, o bază de masă largă- condiții pentru performanțele viitoare

Cauză a slabei afluențe spre lotul mare, fragilitatea cronică a „schimbului de mîine" este, în seleasă timp, efect al unor slăbiciuni și deficiențe ale activității interne. Cu cei peste 1 800 de sportivi legitimați (inglobînd toate categoriile de virstă și clasificare) calicul-canoea este departe de a avea o bază (cît de cît) de masă. Lipsa unei mase indestulătoare de practicanți nu poate asigura secții valoroase și nici o concurență internă puternică, din care să răsară adevăratele valori. Cu excepția Tulcei (prin meritele pasionatului Igor Lipățit) aportul celorlalte orașe și secții este insuficient, calitativ și cantitativ. Orice s-ar spune, performanțele de rezonanță ale caiacilștior și canoiștilor noștri se datorează unei munci de laborator, făcută a fi în concordanță cu dezvoltarea reală a acestui sport pe plan intern.

Cauzele acestei stări de lucruri pot fi aflate atît în activitatea federației, cît și în cea a organelor sportive locale, a facultăților cu atribuții în domeniul educației fizice și sportului, a tehnicienilor din secții. Grijulie cu îndeplinirea obiectivelor de moment — e legitim ca ele să fie importante —, federația a pierdut din vedere, o bună bucată de vreme, elaborarea unei perspective și măsurile pentru asigurarea îndeplinirii lor. Problema selecției a fost neglijată atît de-a lungul, de federație, și implicit de către tehnicieni, și abia după Jocurile Olimpice de la Montreal ca a fost această acolo unde însemnătatea ei o îndruiteste să stea — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației). Vastele proporții ale dezechilibrului dintre titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru creșterea generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației). Vastele proporții ale dezechilibrului dintre titlul de campioană a țării, membrii acesteia : Răzvan Constantinescu, Emil Hnat, Ioan Florin Dacu, Dan Carabela formînd și osatura echipei reprezentative a României, antrenor fiind, lucru firesc, Gheorghe Bădin. Să notăm, în sfîrșit, că există preocupare și pentru creșterea generației care urmează a-ceasta — la baza precipitărilor (cel puțin ale federației).

Antrenorul Nagy și soții Zörgö-Raduly

...PENTRU UN LOC PE PODIUMUL OLIMPIC !

I-a plăcut sulița, dar pentru că n-avea „corp de aruncător" clujeanul **Petru Pavel Nagy** a devenit... alergător de fond, pe pistele atletice și pe pîrtiile de schi. În 1957, după terminarea studiilor universitare, prosupliul absolvent al I.E.F.S. a revenit la Cluj-Napoca, în orașul natal, hotărît să facă o treabă de calitate. Și cum primul dragoste nu se uită niciodată, „Peter", specialist în curse lungi, a revenit acolo de unde plecase, adică la sectorul de aruncare a suliței. Așa cum însuși declară, ca student, la București, avusese șanse de a fi lucrat alături de profesorul **Titus Tatu**, unul dintre reputații noștri tehnicieni la această probă, și de... studenții Alexandru Bizim și Gheorghe Popescu, multipli campioni naționali și balcanici, aruncători de 80 m. Într-atît i-a plăcut sulița lui Nagy încît, în atelierul de timpărie al I.E.F.S., și-a confecționat mai multe bucăți, dupăcă toate legile zborului, aerodinamicii și portanței.

Pasiunea pentru această probă, priceperea acumulată de-a lungul anilor și-au găsit expresia, poate cea mai bună, în rezultatele elevei sale **Eva Zörgö-Raduly**, a doua sulițașă a lumii în anul 1979. Dealtfel, tocmai datorită rezultatelor acesteia, antrenorul Nagy a fost considerat, și pe bună dreptate, cu unul dintre cei mai valoroși specialiști români al anului trecut.

— De Eva mă ocup din anul 1970 — spune antrenorul Nagy — dar pentru prima oară am văzut-o în 1967, la Sighișoara, la un concurs pentru juniorii mici. A cîștigat sărituri în înălțime și în lungime, arătîndu-se o tînără plină de forță și îndemînatică. Profesoara ei, Florica Giorgoi, ea însăși fostă atletă, mi-a vorbit foarte frumos despre Eva care, în treacăt fie spus, este fata **Elisabetei Tampa**, cu ani în urmă campioană națională de schi ! Avea nevoie de ceva avîntul lugă blondă, plină de temperament în 1968, cînd Eva devenise campioană națională școlară la aruncarea suliței și la pentatlon.

Dar, așa cum am spus, mă ocup direct de pregătirea Evei Zörgö. De la bun început m-a impresionat seriozitatea cu care se antrena, pasiunea ei pentru aruncarea suliței, dorința de a obține rezultate cît mai inalte. S-a întîmplat însă ca rezultatele valoroase să se lase foarte greu cucerite. De-a lungul anilor, nu o dată ne-am mai și poticnit, dar am găsit tăria să reluăm totul cu și mai multă ambiție, cu mai multă hotărîre, rezultatele au crescut, știți bine, de la un an la altul, dar abia în ultimii doi ani, în 1978 și mai ales în 1979, ele au marcat un salt de calitate deosebit. (N. R. Pentru ilustrarea celor spuse de P. Nagy, iată cum au evoluat rezultatele elevei sale : 1969 — 45,78 m, 1970 — 50,10 m, 1971 — 52,36 m, 1972 — 54,34 m, 1973 — 57,74 m, 1974 — 58,50 m, 1975 — 59,60 m, 1976 — 59,00 m, 1977 — 60,24 m, 1978 — 63,66 m, 1979 — 67,20 m).

Acum, cu 67,20 m, Eva Zörgö, devenită Raduly, prin căsătoria cu Carol Raduly, profesor de educație fizică, coordonator național — s-ar fi putut altfel ? — la... aruncarea suliței (84,42 m — 1978), a ajuns dintr-o aruncătoare „de pluton" una dintre cele mai de seamă sulițașe ale lumii. La încheierea anului competițional 1979, cu performanța de 67,20 m, obținută pe stadionul olimpic din Ciudad de Mexico, la Universiadă, Eva noastră a fost a doua aruncătoare a sezonului și a treia din istoria atletei probe, fiind precedată de Ruth Fuchs (R.D. Germană) 69,52 m — 1979 și Katrin Smith (S.U.A.) 69,32 m — 1977.

— Saltul de calitate — apropiem în primii 3 ani ai ciclului olimpic Montreal-Moscova — continuă Petre Nagy, se explică înainte de toate prin seriozitatea cu care Eva s-a pregătit, zi de zi. Dar atîta doar nu ar fi fost suficient. De aceea, trebuie să vorbesc despre remarcabilele-i calități fizice și psihice, despre puterea uriașă de muncă și despre pricepere cu care ne-am străduit să realizăm totul cu totul deosebit. Dealtfel, în tot ceea ce a întreprins, fata aceasta a fost căutătoare de dorința de a face ceva deosebit. Așa se și explică faptul, de exemplu, că și-a încheiat studiile cu media 10, ceea ce desigur spune foarte mult, după cum, tot așa, își practică profesiunea (școlită la Școala ajutătoare din Gilău) cu respect și dragoste pentru semeni. Deși are zilnic un program foarte încărcat, cu tot felul de treburi, treburi pe care le-am amintit mai sus, ea poate să-și găsească timp să le rezolve cum se cuvine. Vă pot spune, de pildă, că n-a lipsit niciodată, nemotivat, de la vreo lecție de antrenament. Sînt pur și simplu impresionat de felul în care se pregătește acum să participe la marile întreceri ale competiției olimpice din capitala Uniunii Sovietice. Am convingerea că dacă toți cei care practică atletismul în țara noastră s-ar pregăti și ei cu competență cu Eva Zörgö-Raduly am avea, cu adevărat, un atletism puternic, cu zeci și zeci de mari performeri dintre juniori și seniori.

Experiența ultimilor ani stă la baza muncii pe care o desfășurăm, în prezent, pentru sezonul de concursuri al anului 1980, pentru J.O., astfel ca la Moscova Eva să fie în ceea mai bună formă sportivă, competitivă, ca să poată lupta pentru obținerea unui loc pe podium, deci pentru o medalie și pentru obținerea unei performanțe cît mai bune, superioară actualului record național. În acest sens, așteptăm cu nerăbdare zilele călduroase ale primăverii pentru a putea aruncă altfel decît o face acum, încotoșmănată cu 2 treninguri...

Romeo VILARA

PÎNĂ CÎND SE VA MAI CONTA DOAR PE DOUĂ CLUBURI BUCUREȘTENE ?

Mai mult, poate, decît în alte discipline, în gimnastica noastră masculină de ani și ani întîlnirile cele mai importante s-au dat între ele echipe, și cele individuale — au revenit, invariabil, sportivilor bucureșteni. De fapt, pentru a fi mai precis, cîștigiate și deținute de decenii de gimnastica masculină bucureșteană nu s-au înscris prea multe amenințate, există semne vizibile că „ceva se întîmplă" în provincie, nu mai surprinde acum pe nimeni faptul că unii ales la loturile de tineret și juniori, sînt adesea solicitați și gimnaști care au aparut și au făcut primii pași în perfecționare în măiestrie în secțiile unor asociații și cluburi din afara Capitalei.

Astfel, se cuvine să amintim că la Arad (antrenor Mihai Brestean), Sibiu (Adrian Stan), Brașov (Gheorghe Blaj), Reșița (Ion Albu), Galați (Marcea Singeorzan) sau **Gheorgheni** (Francisc Hofman) gimnastica masculină se situează acum în centrul atenției organelor locale sportive, cu rezultate perspective ca în viitor echipele provenite din aceste secții să devină competitive pe plan național și, ca o consecință firească, să constituie un inepuizabil rezervor de talente și valori pentru lotul nostru reprezentativ. În acest context, nu putem decît să ne exprimăm regretul pentru semnele de constantă stagnare și chiar regres de care dau dovadă Timișoara — care cîndva alimenta echipa națională cu gimnaști buni —, și Buzău, centru care s-a lansat în ultimii ani cu cîteva rezultate notabile, dar care prea repede a început să dispară din vizorul actualității.

În condițiile în care, acum, sînt programate anual competiții de anvergură, responsabilitatea unor mării unor echipe puternice, de nivelul Europei, valoare tehnică este din ce în ce mai mare, asigurarea unui flux continuu de valori talentate spre lotul național devine din ce în ce mai imperioasă. Iată de ce, federația de specialitate trebuie să vegheze și să acorde tot sprijinul acestor noi nuclee ale gimnasticii noastre masculine, pentru ca ele să-și aducă o contribuție substanțială la ridicarea pe o treaptă superioară a gimnasticii noastre masculine.